



O kim ki deyib e, ya da deyir e, məsafə-filan boş şeydi, tək ürəkdə yerin olsun. Qələt edir, hələ bir başını dadaş döyür! Verirəm üreyimi əlinə, dünyanın hansı cəhənnəminə, hansı cənnətinə istəyirsə getsin, ordan mənə desin ki, üreyin əlimdə, rahatam! Ay dedi ha!

O ki adamın burnunun ucu göynəyir, o ki istəyirsən bağına basasan, o ki istəyirsən baxışını, duruşunu, yerləşini, təbəssümünü, sözünü alasan e nəfəs kimi içinə, olmur ha, bax, onda qolun qırılır düşür, ya da hiss edirsən ki, qolların səndən yüz il əvvəl kəsilib götürülüb, heç qolun olmayıb, gözünü yaş boğur, elə bilirsen, sən bu dünyada heç vaxt heç nəyi və heç kimi görməyibsən, boğazın qəhərlənir, çökürsən e - elə üreyində yaşatdığın ağırlıq basır e aşağı, çəkir yerə, dizini qatladır, kələyin kəsilir ha, onda başa düşürsən ki, sən bir yetim bəndənin Allahın yüz faiz yerinə yetirəcəyi arzu kimi istəyirsən: nə kefindən uzaq olasan, nə dərindən, Allahın sənə bir məkanda, bir zamanda, bir dünyada bəxş etdiyi yerdaşlığı qurtum-qurtum içəsən, udum-udum udasan, baxış-baxış yeriyəsən!

Bax, elə adamdır, odur, həmin o Allahın yüz faiz yerinə yetirəcəyi yetim uşağın arzusudur Ayaz! Arabaçı!

Bir də o sözü deməyin: ürəkdən ürəyə yollar görünür! Yaxşı, üreyin ehtiyacını ürəkdən ürəyə olan yollar ödədi, bəs gözün, bəs ruhun, ciyərin, bəs...

Sizə anekdot kimi olay danışmasam, alınmaz!

Bunu mənə Şəkide "qızıl Həsən" in yurdunda cənnətməkan Libadə xanım danışib Rəhim bəyin siyasətə qədərki həyatından yazmağa gedəndə. Rəhmətlik Həsən kişinin qonağı varmış, Bakiya qayıdanda Rəhimə deyir ki, apar qonağı Yevlaxdan yola sal. 9-da, ya 10-da oxuyan Rəhim bəy də ağ "Moskviç-412"-də, ağ plaşda gətirir qonağı yola salır Yevlaxdan, sonra girir kafeyə kabab sifariş verir. Ofisiant kababı gətirir, amma çəngəli gətirmir. Elə uşaqlığından "tripaç" olan Rəhim bəy ofisianti çağırır ki, haindi mənə keççi sayırsan çəngəl vermirsən? Ofisiant da heç nə demir, gedir bir dəne əvəzinə iki dəne çəngəl gətirir qoyur qabağına və deyir:

- Haindi ye çəngəllə, amma bil ki, kababı çəngəllə yemək arvadı maqqaşla çimdikləmək kimi bir şeydi!

Əzizlərinizin, əziz bildiklərinizin orbitindən uzaq düşməyin, ümid edirəm ki, fəlsəfə açmağıma ehtiyac yoxdu, dedim bildiniz, qoy mən keçim o biri abzasla!

Bu Ayaz var ha, bax, bu hər gün bizim üçün şeir yazan oğlan, boynunuza minnət-zad qoymuram ha, elə belə də demirəm, sadəcə deyirəm ki, biləsiniz: o... bizim laqeydlik, mağminlik, "keybalaxanım" fərasətimizdən ayaz vurmuş dərdlərimizin arabaçısıdır. Şəlləyib belinə, yox, şeirlərinə... daşıyır dünyaya. Bizi bu ayaz dərdlərimizlə doqquz ana lazımdı dəsmal götürüb ağlasın! Amma və lakin... Ayaz ağlayıb-eləmir, çəkilmir dala, yüküm ağırdı deyib gedib hər yerdə Günəş olsun deyə ona-buna təşəkkür-zad da eləmir, işsiz qalsa da, dünya onun şe...irlərinə deyil!

Sadəcə bir orası var ki, adam işiq adamdı, adam çiçək adamdı, adam şeir, hekayə, poema-roman, əlqərəz, ədəbiyyat adamdı, amma neyləsin ki, "arabaçılıq" edir millətə!

Həə, onu deyim, sonra onbirini də deyərəm. Atabaatama lənət olsun ki, mən daha diri adamlardan bax belə "bəytəri" yazmaram. Ramiz Rövşən demiş, "adamların zayı çıxıb, adamları yemək olmur". Qələt edib deyirsən ki, bax, bu adam mübariz adamdı, bununla muradına çatma bilərsən vətəndaş, şair, nasir, siyasətçi adına, o kəmfürsət arvadlar olur e, deyirsən zəif yerimdən vurma, elə məhz zəif



yerindən vurur, bax, heylə adamı qoyurlar... pis vəyyətdə!

Səsi ya ordan gəlir, ya burdan. Adam, adamsan, siyasətçisən, səsin meydana gəlsin, xalqın səsiylə gəlsin, şairsən, şeirdən gəlsin, yazıçısan, nəsrədən gəlsin, deputatsan, qanun layihələrindən gəlsin, axı sən nə işin var... əstəğfərullah! Əziz-billahi minəşşeytanir-rəcim!

Hə, bunu tezbazar deyim, yadımdan çıxmamış - bütün gecəni yatmamışam, dalğalarım qarışır (axır vaxtlar Günəşi çıxanda elə Günəş oxumaq üçün yatmıram. Yatıb duranda görürəm ki, "GÜNƏŞ" od olub yandırmaqda, KÜLƏŞ olub): Səkinə İsmayilova var e, oxuyan, o münsiflər heyətində olan xalq artisti, uşaq vaxtı onu ultraqısa dalğalarda "Araz" radiosundakı ifalarıyla sevirdim, qəşəng səsi vardı, sonralar avara bir qəzetdə baş redaktor olanda müxbiri onunla danışdırmağa göndərmişdim, meydana götürən bu ara müğənnilərə münasibətini öyrənmək üçün, elə gözəl cavab vermişdi, özünü, lənət yalançıya, özünü yox, düşüncəsini, məntiqini sevdim (düzdür, o sualı "ədəbiyyat söhbətləri"ndə Azərbaycanın on ən dahi yazarına verdim, bu artistin mükəmməl cavabını vermədi). O müsahibəsində demişdi ki (mən yadda saxladığım kimi yazıram):

- Qədimdə pəhləvanlar güləşərdi. O pəhləvanlar meydana çıxmamış, uşaqların əlinə verərdilər vedrəni ki, girin meydana sulayın, pəhləvanlar meydana çıxıb gəst edəndə, güləşəndə toz qopmasın. İndi bu ara müğənniləri də heylə, giriblər, meydana sulayırlar, sulayandan sonra çıxacaqlar, yenə meydan pəhləvanlara qalacaq!

Ayaz, Gədəbəyin Arabaçı kəndindən gələn, 50 ildən çox xalqın övladlarını maarifləndirən, özü odun alıb qışda yandıran, amma uşaqlara təmənnasız repetitorluqdan qalmayan Vilayət kişinin oğlu Bakiya, meydana gəlib də, qalıb da.

Müstəqillik dönəmində o qədər "meydansulayan" şair gördük ki! Sartrist, postmodernist, utopist, liberallist, hamısı çəzdi getdi!

Qalan Rasim Qaracadı, qalan Mirzə Sakitdi (o da Avropada)..., qalan... qalan... nə isə, mənim ağılıma qalan gəlmədi Ayaz Arabacıdan başqa. Var e, amma tvist, tanqo, vals oynamaqları olmaya!

Bax, buna görə deyirəm, şairi-yazıçısı ölməsə, "bəytəri" bir yana e, elə belə təbrik də yazmaram!

Zalim balaları, meydana elə girib tozanaq qopartdılar, deyərdin bəs Xəzərin suyunu, Arazla Kürün ağzını döndərsən bunların meydanına, bu tozanaq yatmaz! Özlərinin qopartdığı tozanağı elə özləri suladılar və çıxdılar meydana!

Haqqımda çox yaxşı və çox dəyərlili sözləri çox böyük kişiler deyib, amma vallah, bu qədər arzıslığımla, təbəbbürlə şəxsimə aid etməyə utanıram, imkan düşdükcə, əziz adamının toyunda ən bahalı hədiyyə, nəmə verirmiş kimi, o təbəhləri la-yiq olan dostlara transfer edirəm. Biri də Vahid MÜƏLLİM dediyidi: "Fikrət MÜƏLLİM, deyirdim e, bizi deyib gələn çox olacaq, qalan az, lap az olacaq, Aydın o qalan azlardandır".

İndi öz aramızdı, mən nə qədər yekəxana, təbəbbürlü olsam da, bu söz mənim özümə bir az çöçün gəlir, şeir hara, mən hara, hekayə hara, mən hara, ədəbiyyata aidlik hara, mən hara, insaf dinin yarısıdı axı, bu dəyər Ayazın haqqıdı da, Ayaza demək olar da: "Ədəbiyyata gələn çox olar, qalan az, lap az olar, bax o qalan azlardandır Ayaz Arabacı!"

Misraləri, beytləri, bəndləri, şeirləri - gəraylısından, qoşmasından qəzəllərinə, həcvlərinə qədər... Şah Abbasın dəvələri bəs eləməz karvanını çəksin, arabaçılığını eləsin ayaz dərdlərimizin arabaçısı - Ayaz Arabacı-nın dünyasını!

Bəxtimiz bir də onda gətirib ki... bunun hələ vur-tut 52 yaşı olur. 50 və 2! Söz oynatmayaq, sözü gözəndə salmayaq, belə deyək də: xalqımızın elə ömür mənasında arzusu nə və nə qədər olub? 100 yaşamaq da. Mən də elə onu deyirəm də: 50-ni 2 dənə elə, Ayaz. Sənə ARABA lazım deyil yükünü çəkib aparmağa. Öz ömrünü çəkməyə ARABAÇILığı da bacarsan bizim bu boya yükümüzü ki sən belə çəkirsənsə. Həm də işinin-ömrünün adı nədi ki?

Həə, abim mənim, sevinirəm ki, şeir-hekayə adına yazdıqlarımı oxumağa ilk olaraq sən inbox-una atmışam, Ramiz Qusarçaylının inbox-una atmışam. Lap əvvəldən Ramiz Qusarçaylının ısrarlı təklifi, təhriki, sonra da sən bir dəfə əvəzinə iki dəfə zəmanət yazmağın olmasaydı, məndən ədəbiyyat rəsmisi qayıрмаq istəyənin də arzusu üreyində qalardı!

Sənə bizi - vətəni, ölkəni, xalqı düşünüb yazdıqlarına, gördüyün işlərə, yaxşılıqlara görə bir təşəkkür edirəm, şəxsən özümə görə isə, səndən əvvəl təşəbbüskar olan Ramiz Qusarçaylıya və sonra sənə təşəkkür edirəm.

Etdiyin işə, yaxşılığa görə sənə təşəkkür etsəm, eynisini səndən əvvəl etmiş Ramiz Qusarçaylıni öncə xatırlamasam, sözün də, kişiliyin də ahəngi pozular! "Voobşe", bilirsen nə var? Təbrik, yazı, bunlar bəhanədi, hazırlaş, Ustadla bir məkanda - Qubada, yəni AY İŞİĞİNDƏ və "Ay işığında"... "arvadı maqqaşla çimdikləməyə"!

Yaman darıxmışam... ürək və ruh yaxınlığı məkən uzaqlığına məlhəm ola bilmir, əziz Qardaş!